

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2160	Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου 24 Φεβρουαρίου 2019 ἐσπέρας	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἔνας ἀριθμὸς 12.672

(Πρὶν ἀπὸ 70 περίπου χρόνια, τὸ 1952, στὸ περιοδικὸ «Χριστιανικὴ Σπίθα» ὁ ἱερομόναχος Αὐγουστίνος Καντιώτης, παρακολουθώντας μὲ πόνο ψυχῆς τὴν πορεία τοῦ λαοῦ μας, ἔθιγε μία πληγὴ τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, ποὺ σήμερα ἔχει γίνεи ἀσυγκρίτως σοβαρώτερη· ἦταν ἡ διάλυσι τῆς οἰκογενείας. Μέσα σὲ δέκα χρόνια τότε, ἀπὸ τὸ 1940 μέχρι τὸ 1950, τὰ **διαζύγια** εἶχαν σχεδὸν εἰκοσαπλασιασθῆ, ἀπὸ 700 ἔφτασαν τὰ 13.000 περίπου. Ἐκρουε λοιπὸν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου μὲ ἓνα ἄρθρο, ποὺ ἀντὶ γιὰ τίτλο εἶχε ἓνα θλιβερὸ ἀριθμὸ· 12.672. Ἦταν ὁ ἀριθμὸς τῶν διαζυγίων. Σήμερα, ποὺ **τὸ κακὸ** ἔχει πάρει ἀνεξέλεγκτες πλέον διαστάσεις, ἀξίζει νὰ τὸ θυμηθοῦμε. Στὸ ἄρθρο αὐτὸ διαπίστωνε τὴν **σοβαρότητα** τοῦ κακοῦ, ὑπογράμμιζε τὰ **αἷτια τῆς συμφορᾶς** καὶ ἐπρότεινε **μέτρα θεραπείας**). Ἄς τὸν ἀκούσουμε ὅλοι, λαὸς καὶ ἄρχοντες, καὶ ἄς βάλουμε μυαλὸ ὅσο ὑπάρχει καιρὸς)

12.672, ἀγαπητοί μου! Ἔνας ἀριθμὸς γίνεи τίτλος ἄρθρου; περίεργο! θὰ πῆτε. Τί σημαίνει ὁ πενταψήφιος αὐτὸς ἀριθμὸς; Τί σημαίνει; Σημαίνει, νὰ κρυφτοῦμε ὅλοι στὶς τρύπες καὶ τὰ σπήλαια τῆς γῆς κ' ἐκεῖ νὰ κλαίμε. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς δηλώνει τὰ θύματα μιᾶς συμφορᾶς, γιὰ τὴν ὁποία θρηνεῖ ἡ Ἑλλάδα. Ἄν –μὴ γένοιτο– γινόταν στὴν πρωτεύουσα σεισμὸς καὶ γκρεμίζονταν 12.672 σπίτια, οἱ κυβερνῶντες θὰ τὸ χαρακτήριζαν ὡς ἐθνικὴ συμφορὰ. Ἀλλὰ ἐδῶ πρόκειται γιὰ κάτι τραγικώτερο· θρηνοῦμε τὴν καταστροφὴ ὄχι ἀψύχων ἀλλὰ ἐμψύχων οἰκοδομῶν· θρηνοῦμε ὄχι φόνους ἀλλὰ κάτι χειρότερο, τὴν **διάλυσι τοῦ γάμου** τῶν ὀρθοδόξων, τὴν διάσπασι τῆς οἰκογενείας, τὸν χωρισμὸ τῶν συζύγων, ποὺ εἶνε κάτι χειρότερο ἀπὸ φόνο. Γι' αὐτὸ πυκνὰ σύννεφα ὀργῆς τοῦ Θεοῦ συσσωρεύονται καὶ ἡ γῆ τῆς πατρίδος μας σείεи.

***

Ὁ **βαθμὸς σοβαρότητος** τῆς συμφορᾶς εἶνε μεγάλος καὶ πρέπει νὰ μᾶς ἀφυπνίση.

Διαζύγιο. Ἦταν κάποτε ἐποχὴ ποὺ τὸ **διαζύγιο** καὶ ὡς λέξις ἀκόμα προξενοῦσε τρόμο μεγαλύτερο ἀπὸ τὴ λέξι **θάνατος**· τώρα, στὸν αἰῶνα τοῦ πανσεξουαλισμοῦ, δὲν προξενεῖ τρόμο ἀλλὰ θεωρεῖται κάτι φυσικό, καὶ χωρίζουν τὰ ἀντρώγυνα κατὰ χιλιάδες καὶ μάλιστα στὴν Ἀθήνα. Ὁ ἀριθμὸς τῶν διαζυγίων ποὺ

ἐκδόθησαν ἀπὸ τὸ εἰδικὸ γραφεῖο τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν κατὰ τὴν δωδεκαετία 1940 - 1951 εἶνε τρομακτικὸς· 12.672! Καὶ ἂν σ' αὐτὸν προστεθοῦν τὰ διαζύγια ποὺ ἐκδόθησαν στὶς ἄλλες μητροπόλεις τῆς πατρίδος μας, ὁ ἀριθμὸς τοῦλάχιστον θὰ τριπλασιασθῆ, θὰ πλησιάσῃ τις 40.000. Ὁ 1 στοὺς 4 γάμους διαλύεиται. Ὁραῖος μαραθῶνεις δρόμος ταχύτητος! Τώρα καὶ οἱ πιὸ αἰσιόδοξοι χαμηλώνουν τοὺς τόνους καὶ προσγειώνονται στὴν σκληρὴ πραγματικότητα. Πάλι καλὰ ποὺ ξυπνήσατε. Τώρα ἓνα πρᾶγμα σῶζει· ἐπιστροφὴ στὸ **«γνώθι σαυτόν»**, **συναίσθησι** τῆς **ἀδυναμίας**, τῶν **σφαλμάτων**, τῆς **εὐθύνης** ὄλων μας.

***

Ἄς προσπαθήσουμε, ἀγαπητοί μου, νὰ ἐντοπίσουμε τὰ **αἷτια τῆς συμφορᾶς** καὶ νὰ ἀναζητήσουμε κάποια **μέτρα θεραπείας**.

12.672 διαζύγια = 12.672 τάφοι, μέσα στοὺς ὁποίους θάφτηκαν ἐλπίδες, ὄνειρα, πόθοι, ὑποσχέσεις, ὄρκοι, ἀρραβῶνες, στέφανα, λίκνα παιδιῶν, ὅλα. Καὶ πάνω στοὺς τάφους αὐτοὺς ἡ Ἑλλάδα κλαίει, θρηνεῖ καὶ ἐξετάζει τὰ αἷτια τῆς συμφορᾶς. Τὰ αἷτια εἶνε πολλὰ· δὲν εἶνε μόνο τὰ πορνογραφήματα καὶ τὰ ἀνῆθικα ἔργα θεάτρου καὶ κινηματογράφου, εἶνε καὶ ἄλλα πολλὰ. Παραλείποντας ὅλα τὰ ἄλλα ἀναφέρω ὡς συντελεστὴ τῆς αὐξήσεως τῶν διαζυγίων τὴν **δυσανάλογη** πρὸς τὸν πληθυσμὸ τῆς μικρῆς μας χώρας **αὕξησι** τοῦ πλη-

θυσμοῦ τῶν Ἀθηνῶν, τὴν ἀφύσικη δημιουργία μιᾶς **τεραστίας πρωτευούσης**.

Ὁ πληθυσμὸς αὐτὸς γίνεται εὐκολη λεία τῆς **ἁμαρτίας, ἡ ὁποία ἔτσι γίνεται «εὐπερίστατος»** (Ἐβρ. 12,1) γιὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. √ Ὁ καθένας ἀγνοεῖ τὸν γείτονά του καὶ δὲν ὑπάρχει ἡ κοινὴ γνώμη ποὺ μαστιγώνει τὸν ἔνοχο. √ Τὸ ἄνομο χρῆμα, ποὺ διαθέτουν μερικοί, παγιδεύει τὴν ἀθωότητα καὶ καταπληγώνει τὴν παρθενία. √ Τὰ ποικίλα θεάματα καὶ ἀκούσματα δελεάζουν τὶς αἰσθήσεις, ἐκτρέπουν τὸ λογισμό, παρασύρουν τὴ γλῶσσα. √ Ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῶν Ἀθηνῶν ζεύχθηκε στὸ ἄρμα τῆς Ἀφροδίτης, μολύνει ἀκόμη καὶ νήπια. √ Τὸ πλῆθος τῶν ξένων, ἀλλογλώσσων, ἀλλοθρήσκων καὶ ἀλλοδόξων, μὲ τὸ χρῆμα τοὺς μεταβάλλουν τὴν Ἀθήνα σὲ Βαβυλῶνα.

Ἐὰν δὲν ληφθοῦν μέτρα **νὰ περιορισθῇ ὁ πληθυσμὸς τῆς πρωτευούσης** στὰ φυσιολογικὰ ὄρια ὃ δὲ πλεονάζων πληθυσμὸς νὰ ὀδηγηθῇ στὴν ὑπαιθρο, ἡ πατρίδα διατρέχει μέγιστο κίνδυνο· στὴν Ἀθήνα σκάβεται ὁ τάφος τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὰ διαζύγια εἶνε οἱ πρῶτοι τριγμοὶ τοῦ οἰκοδομήματος.

Ἐπιβάλλεται λοιπὸν καὶ ἡ ταχεῖα ἀποσυμφόρησης τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ ἡ βαθύτερη αἰτία τῆς ἐκλύσεως τῶν ἠθῶν καὶ τῆς αὐξήσεως τῶν διαζυγίων εἶνε ἡ πρωτοφανὴς **ἠθικὴ καὶ θρησκευτικὴ κρίσις** ποὺ σημειώθηκε στὰ βάθη τοῦ λαοῦ μας. Λεῖπει ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, ἐπέρχεται ἀσυδοσία καὶ ἀποχαλίνωσις ὁρμῶν καὶ παθῶν, καὶ κυριαρχεῖ μία ἀνεξέλεγκτη ζωὴ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἐλευθερίας.

Ἡ ἁμαρτία δημιούργησε καθεστῶς, ποὺ παρασύρει καὶ τρομοκρατεῖ ἀκόμη καὶ τοὺς ταγοὺς τῆς Ἐκκλησίας. Λίγες καὶ ἀνίσχυρες φωνές διαμαρτυρίας ἀκούγονται, ποὺ χάνονται μέσα στὴ Σαχάρα τῆς γενικῆς ἀδιαφορίας. **Ἡ ἐπίσημος ἐκκλησία ἀδιαφορεῖ, κοιμᾶται.** Κι ὁ ὕπνος τῆς δὲν εἶνε τωρινός, ἔχει ἀρχίσει ἡδη ἀπὸ τὸ 1920, ὅταν ἓνας ἀσεβὴς ὑπουργὸς τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς παιδείας, ὁ Ἰωάννης Τσιριμῶκος (1867-1934), νομοθέτησε ὡς λόγος διαζυγίου τὸ ἀσυμβίβαστο τῶν χαρακτήρων καὶ ἐπέτρεψε τὴ διάλυσι τῶν γάμων τῶν ὀρθοδόξων ἀκόμη καὶ γιὰ ἓνα φτέρνισμα. Ἡ τότε Ἱεραρχία ὑπέκυψε δυστυχῶς πρὸ τοῦ κράτους, ὅπως παρατηρεῖ ὁ καθηγητὴς Χρῆστος Ἀνδρουτσος (βλ. Σύστημα Ἠθικῆς, σ. 303), καὶ ἄφησε νὰ διαφύγη ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ἡ πνευματικῆς ἐξουσίας ποὺ ἔχει ἐπὶ τῶν γάμων καὶ τῶν διαζυγίων. Καὶ τὸ φοβερώτερο· προσέρχεται τελευταία γιὰ νὰ ἐπικυρώσῃ καὶ νὰ προσυπογράψῃ ἀντιχριστιανικὲς ἀποφάσεις πολιτικῶν δικα-

στηρίων, μὲ τὶς ὁποῖες καταπατεῖται ὁ περὶ γάμου καὶ διαζυγίου νόμος τοῦ αἰωνίου νομοθέτου Χριστοῦ. **Τί μεγάλη πτώσις!**

* * *

Ἐπὶ 400 χρόνια τουρκικοῦ ζυγοῦ **ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία οὐδέποτε στερήθηκε τὸ δικαίωμά της** νὰ ρυθμίζῃ αὐτὴ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Εὐαγγελίου τὰ τῶν γάμων καὶ διαζυγίων τῶν τέκνων τῆς. Σὲ κανένα δὲν ἐπέτρεπε ν' ἀναμιχθῇ. Τὸ 1890 τὸ δικαστήριον τοῦ σουλτάνου τόλμησε νὰ χορηγήσῃ διαζύγιον σὲ κάποιον ὀρθόδοξο ὀνόματι Ψιακῆ, ἀλλὰ τὸ Πατριαρχεῖο μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν πατριάρχη Διονύσιο τὸν Ε' ἔδωσε ἀγῶνα γιὰ τὰ προνόμια τῆς Ἐκκλησίας· ὁ πατριάρχης ὑπέβαλε παραίτησι, κήρυξε τὴν Ἐκκλησία ἐν διωγμῷ, καὶ διέταξε τὸ κλείσιμο τῶν ναῶν. Τελικὰ ἡ Πύλη ὑπέκυψε. Ὁ γάμος, τὰ διαζύγια κι αὐτὲς ἀκόμη οἱ οἰκονομικὲς συνέπειές τοὺς παρέμειναν ἐξ ὀλοκλήρου στὴν δικαιοδοσία τῆς Ἐκκλησίας, καὶ αὐτὸ ἐνεγράφη ὡς πρῶτο ἄρθρον στὸ πρακτικὸ τῆς συμφωνίας μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, Πατριαρχείου καὶ Σουλτανικοῦ καθεστώτος, καὶ τότε μόνο ὁ πατριάρχης διέταξε ν' ἀνοίξουν οἱ ναοί. Ἦταν ἡ ἀλησμόνητη νύχτα τῆς 24ης Δεκεμβρίου 1890, ὅταν ὁ Τηλέγραφος μετέδιδε ἐπειγόντως τὴ χαρμόσυνη εἴδησι. Ποιὸς μπορεῖ νὰ περιγράψῃ τὴ συγκίνησι τῶν ὀρθοδόξων; Ὁ ποιητὴς **Κώστας Κρυστάλλης**, νέος τότε, μένοντας στὰ Ἰωάννινα ἄκουσε τὶς καμπάνες, πῆγε στὸ μητροπολιτικὸ ναό, πληροφορήθηκε τὸ θρίαμβο τῆς μητέρας Ἐκκλησίας, ἀναλύθηκε σὲ δάκρυα, καὶ μετὰ ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἔγραψε στὰ πεζογραφήματά του· «Θεέ μου, δῶσε πάντα δύναμη τῆς ἐκκλησίας νὰ βγαίνη νικήτρια... καὶ νὰ ἰδοῦμε ἄστρο ἐλευθερίας, τὸ Χριστουγεννιάτικο ἄστρο».

Ἐπὶ σουλτάνον Χαμίτ τὸν Β' **ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία** νικοῦσε διασφάζοντας τὴν πνευματικὴ τῆς αὐτοτέλεια, καὶ τώρα ὑπὸ δημοκρατικὸ ἐλεύθερο καὶ χριστιανικὸ πολίτευμα ἠττάται συνεχῶς καὶ **παρέδωσε ἀντὶ πινακίου φακῆς τὰ πρωτοτόκιά της.**

Μακαριώτατε καὶ σεβασμιώτατοι, ποῦ πᾶμε; Δὲν θὰ βρεθῇ ἄραγε ἓνας ἐπίσκοπος ἢ ἀρχιεπίσκοπος νὰ μιμηθῇ τὸν Διονύσιο τὸν Ε' καὶ νὰ πῇ· **Ἑλληνικὸ κράτος, ἄλτ!** «πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις» (Πράξ. 5,29); ὁ γάμος τῶν ὀρθοδόξων τέκνων μου μόνο λόγῳ θανάτου ἢ μοιχείας διαλύεται, κι αὐτὸ μόνο μετὰ ἀπὸ ἀπόφασιν δικοῦ μου πνευματικοῦ δικαστηρίου.

Ὁ ἀκούσομε ἄραγε μιὰ τέτοια φωνή;

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος